

[Handelsministeren.]

stemme. Det vil gøre et dårligt indtryk på befolkningen, hvis folketingets borgerlige flertal — herunder de radikale — hindrer en undersøgelse af en række finanstransaktioner, hvis enkeltheder stadig er uoplyste, og som har bragt virksomheder til lukning og bevirket, at arbejdere og funktionærer i stort tal er blevet arbejdsløse“.

Der ligger heri en antydning af, at regeringspartierne skulle have nærret et ønske eller nærret et ønske om at ville hindre en tilbundsgående undersøgelse af Bossagen, og dette kan kun tages som et billigt forsøg på mistænkeliggørelse af regeringspartiernes holdning til denne sag. Regeringen har ingen forhåndsformodning om, at svigtende lovgivningsinitiativ eller mangelfuld administration kan have medvirket til sagens opståen, men såfremt retssagen eller en eventuel undersøgelse skulle vise, at noget sådant har været tilfældet, kan denne regering af gode grunde ikke bære ansvaret herfor.

Hvad der skiller forslagsstillerne og regeringen, har kun relation til spørgsmålet om, hvordan de nødvendige undersøgelser rettest bør gennemføres. Regeringen er på dette punkt fortsat af den opfattelse, at det ikke vil være en rigtig fremgangsmåde at nedsætte et særligt undersøgelsesudvalg, så længe straffesagen verserer for byretten, men regeringen vil ikke afvise, at nedsættelsen af et sådant udvalg kan komme på tale, når retssagen har fundet sin afklaring.

Jeg skal i det følgende nærmere begrunde dette standpunkt fra regeringens side.

For det første vil et sådant udvalgsarbejde møde meget store vanskeligheder af praktisk natur. Udvalgets arbejde måtte i vidt omfang baseres på de dokumenter og oplysninger, der beror hos anklagemyndigheden til brug ved den verserende kriminelle undersøgelse. Disse papirer kan anklagemyndigheden ikke i øjeblikket give fra sig. En affotografering af hele dette omfangsrige materiale er selvfølgelig teknisk mulig, men har man blot noget kendskab til

en sådan retssags forløb, herunder til omfanget og den stadige vækst af sagens akter — og ordføreren for forslagsstillerne må jo forudsætningsvis have et sådant kendskab — vil man nok give mig medhold i, at en sådan fremgangsmåde alligevel ville støde på næsten uoverstigelige hindringer. I bedste fald kunne det næppe undgås, at en særlig udvalgsundersøgelse, der nødvendigvis i vidt omfang måtte basere sig på samme dokumentariske materiale som den verserende retssag, ville indvirke forstyrrende og forsinkende på dennes videre forløb, og dette bør undgås. Det må være i alles interesse, at retssagen gennemføres så hurtigt som overhovedet muligt.

Hertil kommer, at et udvalgsarbejde sideløbende med den kriminelle sag i væsentligt omfang måtte baseres på politirapporter. Det vil imidlertid være betænkeligt at bygge en undersøgelse herpå, så længe politirapporternes oplysninger ikke har været gennem en retssags procedure.

Mere, og betydelig mere, afgørende er det imidlertid, at det ville være lidet stemmende med hævdivundne retsplejeprincipper, om der etableredes administrative organer til at undersøge og drage konklusioner af forhold, som er genstand for en verserende kriminel undersøgelse. En sondring mellem de strafferetlige forhold i Bossagen og de forhold, der kunne tjene til at belyse, hvorfor en sådan sag egentlig har kunnet opstå, lader sig næppe gennemføre med tilstrækkelig klarhed til, at et undersøgelsesudvalg som det foreslåede kan styre klar af de strafferetlige problemer, og særlig risikoen for selv en indirekte bevisbedømmelse gennem en udvalgsundersøgelse bør af vægtige retsplejemæssige grunde undgås, så længe retssagen ikke har fundet sin endelige afgørelse.

Man kan ikke her sammenligne med forholdene efter Landmandsbankens sammenbrud for ca. 50 år siden. Der blev dengang ved særlig lov nedsat en kommission, som tillige fungerede som forundersøgesret, det vil sige, at kommissionen selv foretog